

Arrest

nr. 228 272 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart staatloos te zijn, op 16 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk de problemen die hij en zijn gezinsleden in Libanon kenden met een gewapende groepering nadat hij weigerde met hen samen te werken. Tevens verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij gezondheidsproblemen en psychische problemen heeft en dat hij zijn behandeling in Libanon niet zal kunnen voortzetten.

In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 157 575 van 2 december 2015.

In het kader van verzoekers eerste volgend verzoek werd beslist tot een 'niet inoverwegingname' daar hij zich beperkte tot het louter volharden in en herhalen van zijn eerder aangehaalde, en ongeloofwaardig bevonden, motieven en het aanhalen van een aantal nieuwe gebeurtenissen waarvan kon worden vastgesteld dat deze voortvloeiden uit de reeds ongeloofwaardig bevonden feiten. Verzoekers beroep hiertegen werd verworpen door de Raad in zijn arrest nr. 202 668 van 18 april 2018.

Ter ondersteuning van zijn huidig tweede volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een schrijven van zijn advocaat met bijlagen, i.c. formulieren aanvraag 9ter, medische attesten, psy-attest Solentra en de UNHCR Guidelines on international Protection no 13: applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating tot he Status of Refugees to Palestinian Refugees.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker nog steeds niet aantoont dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waar de UNRWA werkzaam is te verlaten en dat hij op die manier belet wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten en hij derhalve geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal.

In zoverre verzoeker laat gelden dat “de bewijsstandaard van het CGVS voor de beoordeling van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te hoog is en in strijd met het arrest El Kott (omdat) het Hof (...) immers duidelijk (stelt) dat er geen gegronde vrees voor vervolging dient aangetoond te worden (...).”, antwoordt verweerder in zijn verweernota terecht dat een verzoeker die de bijstand van de UNRWA geniet inderdaad niet aannemelijk moet maken dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in een gegronde vrees voor vervolging. Dit werd overigens uitdrukkelijk toegelicht in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, waarin gesteld werd dat verzoeker enkel moet aantonen dat hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd het gebied waar de UNRWA werkzaam is te verlaten en dat hij op die manier belet wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Hierbij werd ook verduidelijkt dat dit het geval is het geval indien de verzoeker zich, op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 83). Het verwijt dat het CGVS zou eisen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging moet aantonen, mist dan ook feitelijke grondslag.

Bij arrest nr. 157 575 van 2 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou

terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker legt echter geen elementen voor die kunnen tornen aan het gezag van gewijsde van voornoemd arrest en waarin werd geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Libanon in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift op het stopzetten van de financiële steun door de VS, de grootste financier van UNRWA en bemerkt dat uit de informatie vervat in het administratief dossier niet blijkt welke activiteiten UNRWA actueel nog uitoefent na deze budgettaire kaakslag.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018, dewelke bij de verweernota werd gevoegd, blijkt inderdaad dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter uit diezelfde informatie blijkt tevens dat UNRWA's deficit ondertussen gereduceerd is naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 preees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker betoogt weliswaar dat niet blijkt dat UNRWA door dit gapende tekort van 64 miljoen dollar (nu 21 miljoen dollar) nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen, doch hij brengt zelf evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de beloofde fondsen niet effectief werden vrijgemaakt, noch dat UNRWA daadwerkelijk verhinderd wordt om bijstand te leveren aan UNRWA-Palestijnen in Libanon. Daar waar verzoeker nog aanvoert dat het niet duidelijk is hoe UNRWA gefinancierd zal blijven na 2018, repliceert verweerder in de verweernota terecht dat verzoeker er aan voorbijgaat dat het CGVS en ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun oordeel in de eerste plaats steeds moeten steunen op de feitelijke en actuele situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik van hun beslissing.

Verzoeker wijst voorts op de gezondheidsproblemen die hij en zijn vrouw kennen en voeren aan dat de leefomstandigheden in het kamp Nahr el Bared bijzonder slecht zijn. Verzoeker haalt voorts het arrest Paposhvili t. België van 16 december 2016 aan waarin het EHRM oordeelt dat er dient nagegaan te worden door de overheid in welke mate de betrokkenen daadwerkelijk toegang zal hebben tot de nodige zorg en faciliteiten.

De Raad erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen te Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker dient aldus concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad echter reeds geoordeeld dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is: ""(..) U hebt school gelopen

en bent gediplomeerd. U had van 1993 tot uw vertrek in 2013 een eigen elektronicazaak in Nahr-el-Bared en had daarnaast nog een aantal bijkomende jobs. Dankzij het geheel van uw professionele activiteiten slaagde u er naar eigen zeggen op voldoende wijze in in uw levensonderhoud te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat, indien u geen problemen had gehad, u bij terugkeer naar Libanon gewoon de draad van uw professionele activiteiten weer zou kunnen opnemen; hierboven is echter reeds gebleken dat er aan uw problemen geen geloof kon worden gehecht. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u over een eigen huurappartement beschikte en dat u de huur dankzij uw professionele activiteiten kon betalen. Uw in Libanon achtergebleven familie woont nog steeds in een eigen huurappartement. Dankzij hulp van familie en van u kan dit huurappartement betaald worden. Hoewel uw echtgenote voor de oorlog in Nahr-el-Bared van 2007 werkte, werkt ze sindsdien niet meer. Aangezien u voldoende inkomsten had, was dat immers financieel niet nodig. Ook na uw vertrek uit Libanon anno 2013 ging ze niet uit werken, omdat ze voor de kinderen moet zorgen. Financieel was het voorsnog niet nodig, omdat u onder meer bij uw vertrek naar Europa een bepaald bedrag achterliet. Verder blijkt dat uw familie toegang heeft tot het UNRWA-onderwijs en de medische zorg aangeboden door UNRWA. Hoewel de (materiële) hulp van UNRWA de laatste tijd (drastisch) werd ingeperkt – onder meer medicatie moet met eigen financiële middelen betaald worden omdat uw familie voor UNRWA ‘niet arm genoeg is’ –, erkende u dat het inperken van de hulp van UNRWA op u geen grote impact had en dat uw familie erin slaagde om bijvoorbeeld medicatie zelf te betalen (CGVS I, p. 2-11; CGVS II, p. 17).”

Verzoeker hekelt dat nergens uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat hij de nodige behandeling zal krijgen voor zijn slaapapneu, zijn psychische problemen en de gezondheidsproblemen van zijn vrouw in Nahr el Bared. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij evenwel een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. Het CGVS heeft daarbij rekening gehouden met alle persoonlijke, materiële en psychologische elementen die werden aangebracht. Verzoeker toont echter niet aan dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Libanon, in zijn hoofde inderdaad ontoereikend of onbestaande zal zijn. Verzoeker beperkt zich immers tot het verwijzen naar enkele algemene rapporten over de financiële situatie van UNRWA, de algemene socio-economische situatie in het kamp Nahr-el Bared en het gegeven dat de medische bijstand die UNRWA verstrek onder druk staat, maar hij slaagt er niet in concreet aannemelijk te maken dat hij in Libanon verstoken zal zijn van de nodige medische zorgen en dan wel nog op een zodanige wijze dat er dient besloten te worden dat verzoeker bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie zal terechtkomen, dan wel in een humanitair klemmende situatie in de zin van artikel 3 EVRM. Temeer verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek erkende dat het inperken van de hulp van UNRWA op hem geen grote impact had en dat zijn familie erin slaagde om bijvoorbeeld medicatie zelf te betalen.

De Raad ziet dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon zou verstoken blijven van bijstand door UNRWA indien hij hieraan nood zou hebben.

Voor wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoeker op zich, wijst de Raad er op dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische/psychische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielpcedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielpcedure wordt onderzocht. (...)”. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen te richten tot de geëigende procedure, wat hij blijkens zijn verklaringen ook gedaan heeft.

4.2. *Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.*

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 juli 2019, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met betrekking tot haar nood aan bescherming, de gebrekkige financiering van UNRWA, haar gezondheidssituatie en de hindernissen om terug te keren. Verzoekende partij wijst erop dat de financiering van UNRWA in het gedrang komt zeker met betrekking tot de financiering van medische verzorging. Daarnaast wijst zij erop dat haar medische problemen alleen maar erger zijn geworden zoals blijkt uit de attesten (jicht). Verzoekende partij vervolgt dat er daarnaast een probleem is met de toegang tot de medische verzorging in Libanon voor Palestijnen, en zij benadrukt in dit verband haar ernstige ademhalingsproblemen en het feit dat zij lijdt aan (slaap)apneu. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij haar documenten verloren is en de ambassade haar geen nieuwe documenten kan afleveren.

De door verzoekende partij ter zitting per aanvullende nota neergelegde documenten worden in de bijgevoegde inventaris aangeduid als volgt:

"1. Attest van verlies, 28.5.2019 politiezone RIHO;

2. Attest van de Libanese ambtenaar van bevolkingsdienst van 12 juli 2019, met vertaling 19 september 2019;
3. Brief sociaal assistent 18 september 2019 met medische attesten;
4. Attesten van psychotherapeut V.D., Solentra, 17 september 2019 en januari 2019.
5. MAP (medical aid for Palestinians), *Health In Exile: Barriers to The Health And Dignity Of Palestinian Refugees In Lebanon*, mei 2018.
6. UNRWA, "UNRWA launches 2019 emergency appeals and budget requirement totaling USD 1.2 billion, 29 januari 2019 <https://www.unrwa.org/newsroom/press-releases/unrwa-launches-2019-emergency-appeals-and-budget-requirement-totaling-us-12>
7. Jordan Times, 'UNRWA still faces 1.2 billion USD funding shortfall for 2019', 26 January 2019, <http://jordantimes.com/news/local/%E2%80%98unrwa-still-faces-12-billion-funding-shortfall-2019%E2%80%99>
8. Jordan Times, 'Stockholm talks call for renewing financial, political commitment to UNRWA, 13 april 2019, <https://www.jordantimes.com/news/local/stockholm-talks-call-renewing-financial-political-commitment-unrwa>
9. <https://mondoweiss.net/2019/08/countries-suspending-investigation/>
10. <https://www.middleeastmonitor.com/20190828-new-zealand-suspends-funding-to-palestinians-through-unrwa/>
11. <http://www.ipsnews.net/2019/08/will-palestinian-refugees-pay-heavy-price-unrwa-bungling/>"

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij evenwel geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. De door verzoekende partij ter zitting afgelegde verklaringen en voormelde door haar neergelegde documenten zijn niet van aard een ander licht te werpen op de beschikking van 15 juli 2019.

4.3.1. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het herhalen en benadrukken van haar eerdere argumentatie met betrekking tot haar medische situatie, de gebrekkige financiering van UNRWA en de problemen met betrekking tot de medische verzorging in Libanon, doch ze slaagt er niet in om middels concrete argumenten afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de grond in voormelde beschikking waar wordt vastgesteld als volgt:

"Verzoeker wijst in het verzoekschrift op het stopzetten van de financiële steun door de VS, de grootste financier van UNRWA en bemerkt dat uit de informatie vevat in het administratief dossier niet blijkt welke activiteiten UNRWA actueel nog uitoefent na deze budgettaire kaakslag. Uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018, dewelke bij de verweernota werd gevoegd, blijkt inderdaad dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter uit diezelfde informatie blijkt tevens dat UNRWA's deficit ondertussen gereduceerd is naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 preees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker betoogt weliswaar dat niet blijkt dat UNRWA door dit gapende tekort van 64 miljoen dollar (nu 21 miljoen dollar) nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen, doch hij brengt zelf evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de beloofde fondsen niet

effectief werden vrijgemaakt, noch dat UNRWA daadwerkelijk verhinderd wordt om bijstand te leveren aan UNRWA-Palestijnen in Libanon. Daar waar verzoeker nog aanvoert dat het niet duidelijk is hoe UNRWA gefinancierd zal blijven na 2018, repliceert verweerder in de verweernota terecht dat verzoeker er aan voorbijgaat dat het CGVS en ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun oordeel in de eerste plaats steeds moeten steunen op de feitelijke en actuele situatie zoals deze zich voordoet op het ogenblik van hun beslissing.

Verzoeker wijst voorts op de gezondheidsproblemen die hij en zijn vrouw kennen en voeren aan dat de leefomstandigheden in het kamp Nahr el Bared bijzonder slecht zijn. Verzoeker haalt voorts het arrest Paposhvili t. België van 16 december 2016 aan waarin het EHRM oordeelt dat er dient nagegaan te worden door de overheid in welke mate de betrokkenen daadwerkelijk toegang zal hebben tot de nodige zorg en faciliteiten.

De Raad erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen te Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker dient aldus concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming hebben zowel de commissaris-generaal als de Raad echter reeds geoordeeld dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is: ““(…) U hebt school gelopen en bent gediplomeerd. U had van 1993 tot uw vertrek in 2013 een eigen elektronicazaak in Nahr-el-Bared en had daarnaast nog een aantal bijkomende jobs. Dankzij het geheel van uw professionele activiteiten slaagde u er naar eigen zeggen op voldoende wijze in in uw levensonderhoud te voorzien. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat, indien u geen problemen had gehad, u bij terugkeer naar Libanon gewoon de draad van uw professionele activiteiten weer zou kunnen opnemen; hierboven is echter reeds gebleken dat er aan uw problemen geen geloof kon worden gehecht. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u over een eigen huurappartement beschikte en dat u de huur dankzij uw professionele activiteiten kon betalen. Uw in Libanon achtergebleven familie woont nog steeds in een eigen huurappartement. Dankzij hulp van familie en van u kan dit huurappartement betaald worden. Hoewel uw echtgenote voor de oorlog in Nahr-el-Bared van 2007 werkte, werkt ze sindsdien niet meer. Aangezien u voldoende inkomsten had, was dat immers financieel niet nodig. Ook na uw vertrek uit Libanon anno 2013 ging ze niet uit werken, omdat ze voor de kinderen moet zorgen. Financieel was het vooralsnog niet nodig, omdat u onder meer bij uw vertrek naar Europa een bepaald bedrag achterliet. Verder blijkt dat uw familie toegang heeft tot het UNRWA-onderwijs en de medische zorg aangeboden door UNRWA. Hoewel de (materiële) hulp van UNRWA de laatste tijd (drastisch) werd ingeperkt – onder meer medicatie moet met eigen financiële middelen betaald worden omdat uw familie voor UNRWA ‘niet arm genoeg is’ –, erkende u dat het inperken van de hulp van UNRWA op u geen grote impact had en dat uw familie erin slaagde om bijvoorbeeld medicatie zelf te betalen (CGVS I, p. 2-11; CGVS II, p. 17).”

Verzoeker hekelt dat nergens uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat hij de nodige behandeling zal krijgen voor zijn slaapapneu, zijn psychische problemen en de gezondheidsproblemen van zijn vrouw in Nahr el Bared. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij evenwel een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. Het CGVS heeft daarbij rekening gehouden met alle persoonlijke, materiële en psychologische elementen die werden aangebracht. Verzoeker toont echter niet aan dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Libanon, in zijn hoofde inderdaad ontoereikend of onbestaande zal zijn. Verzoeker beperkt zich immers tot het verwijzen naar enkele algemene rapporten over de financiële situatie van UNRWA, de algemene socio-economische situatie in het kamp Nahr-el Bared en het gegeven dat de medische bijstand die UNRWA verstrek onder druk staat, maar hij slaagt er niet in concreet aannemelijk te maken dat hij in Libanon verstoken zal zijn van de nodige medische zorgen en dan wel nog op een zodanige wijze dat er dient besloten te worden dat verzoeker bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie zal terechtkomen, dan wel in een humanitair klemmende situatie in de zin van artikel 3 EVRM. Temeer verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek erkende dat het inperken van de

hulp van UNRWA op hem geen grote impact had en dat zijn familie erin slaagde om bijvoorbeeld medicatie zelf te betalen.

De Raad ziet dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon zou verstoken blijven van bijstand door UNRWA indien hij hieraan nood zou hebben.

Voor wat betreft de gezondheidsproblemen van verzoeker op zich, wijst de Raad er op dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische/psychische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen te richten tot de geëigende procedure, wat hij blijkens zijn verklaringen ook gedaan heeft."

4.3.2. Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie omtrent en verwijzing naar de door haar bijgebrachte informatie aangaande de penibele financiële situatie van UNRWA, met name de structurele financiële problemen waarmee de VN-organisatie die humanitaire hulp voorziet voor Palestijnse vluchtelingen te kampen heeft, merkt de Raad op dat verzoekende partij met haar algemene verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, in het bijzonder de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten en de recente beslissing van Zwitserland, Nederland, België en Nieuw-Zeeland om hun steun aan UNRWA tijdelijk op te schorten, geenszins aantoonde dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in haar hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan".

Dat UNRWA onder moeilijke omstandigheden werkt, wordt geenszins betwist. Nergens uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie, die melding maakt van financiële alsook ethische problemen (waarmee de organisatie het nieuws haalt), kan echter blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand en bescherming zou leveren in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de informatie neergelegd door het Commissariaat-generaal blijkt daarentegen dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de organisatie wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Blijkens de bij de verweernota gevoegde informatie (COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018), alsook de informatie door verzoekende partij bijgebracht, belandde UNRWA vorig jaar evenwel in de zwaarste financiële crisis ooit sinds de oprichting van de organisatie. Zo vormde de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen een enorme kaakslag/budgettaire kaakslag, waardoor de organisatie met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Ofschoon UNRWA aanvankelijk ten gevolge van de financiële crisis ingevolge de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten voor 2018 opzag tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar, werd dit deficit – zo was er de toezegging op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA van 122 miljoen dollar en leverden verschillende staten daarnaast bijkomende inspanningen-, gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Ook anno 2019 kampt UNRWA met budgettaire tekorten, zo blijkt uit de informatie door verzoekende partij neergelegd. Zo blijkt dat UNRWA in mei 2019 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Een nieuwe financiële tegenslag volgde wanneer enkele maanden later een aantal landen, met name Nederland, Zwitserland en België, na de onthulling van een intern rapport omtrent

misbruiken door het senior management team van UNRWA, besloten om de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van een interne onderzoek dat werd opgestart.

Echter, noch uit de informatie door verzoekende partij aangebracht, noch uit die neergelegd door het Commissariaat-generaal vermag evenwel te blijken dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voormelde COI Focus o.a. dat UNRWA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen en dat de organisatie 27 klinieken in het land heeft waar meer dan 160.000 mensen behandeld worden. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekende partij toont, met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA ingevolge het dichtdraaien van de geldkraan door de Verenigde Staten van Amerika en daarnaast de beslissing van enkele landen om hun steun aan UNRWA tijdelijk op te schorten, geenszins aan dat UNRWA heden niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in haar hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA vandaag de dag niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde special hardship cases behoort of dat zij beroep diende te doen op het Emergency Program. Bijgevolg kan verzoekende partij niet stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

4.3.3. Wat verzoekende partij haar gezondheidssituatie betreft, merkt de Raad op dat verzoekende partij met haar algemene verwijzing naar voormelde informatie aangaande de budgettaire tekorten van UNRWA en haar algemene argumentatie omtrent de gebrekkige financiering van en toegang voor Palestijnen tot de medische verzorging, niet concreet aantoont dat zij persoonlijk geen of een gebrekkige toegang heeft tot en dat zij geen of onvoldoende beroep kan doen op de medische bijstand die UNRWA in Libanon verstrekt.

Verzoekende partij toont, zoals eerder in de beschikking van 15 juli 2019 werd opgemerkt, niet aan dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Libanon, in haar hoofde ontoereikend of onbestaande zal zijn. Verzoekende partij wijst er slechts zeer algemeen op dat ingevolge de financiële situatie van UNRWA de medische bijstand die UNRWA biedt onder druk staat, doch zij slaagt er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zij in Libanon verstoken zal zijn van de nodige medische zorgen en dan wel nog op een zodanige wijze dat er dient besloten te worden dat zij bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie zal terechtkomen, dan wel in een humanitair klemmende situatie in de zin van artikel 3 EVRM. In dit verband wordt herhaald en onderstreept dat verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming erkende dat het inperken van de hulp van UNRWA op haar geen grote impact had en dat haar familie erin slaagde om bijvoorbeeld medicatie zelf te betalen. De Raad ziet derhalve geen reden om aan te nemen dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Libanon zou verstoken blijven van bijstand door UNRWA indien zij hieraan nood heeft.

4.3.4. Dat verzoekende partij af te rekenen heeft met medische/psychische problemen, zoals o.a. het feit dat zij blijkens de door haar bijgebrachte medische stukken in het verleden reeds verschillende aanvallen van jicht heeft gehad, zij lijdt aan slaapapneu (obstructief slaapapneusyndroom) en met

psychische problemen te kampen heeft, wordt niet betwist, doch de Raad wijst erop dat dergelijke gezondheidsproblemen *an sich* niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat men voor een beoordeling van medische problemen, zoals *in casu* voor verzoekende partij zou zijn gebeurd, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre in het door verzoekende partij per aanvullende nota voorgelegde attest van Solentra van 17 september 2019, dat gewag maakt van haar psychische problematiek, staat te lezen dat het trauma van verzoekende partij gerelateerd is aan oorlogssituaties met levensbedreigende situaties voor verzoekende partij en haar gezin dat nog in Libanon verblijft, dient erop gewezen dat de behandelende arts/psycholoog zich hiervoor slechts heeft kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij, waardoor deze attesten geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Blijkens voormeld attest is verzoekende partij haar psychische problematiek tevens gerelateerd aan haar onzekere juridische (verblijfs)situatie in België.

De Raad beklemtoont dat in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 157 575 van 2 december 2015 werd vastgesteld en geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde feiten en problemen die haar ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Vastgesteld werd dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. De Raad stelt vast dat, zoals eerder vastgesteld in de beschikking van 15 juli 2019, verzoekende partij in het kader van huidig tweede volgend verzoek, net als bij haar vorig verzoek, geen elementen bijbrengt die deze beoordeling in een ander daglicht plaatsen.

Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat verzoekende partij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming een attest dd. 5 juni 2014 van een psychologe voorlegde die in haar hoofde posttraumatische stress vaststelde, doch toen vastgesteld werd dat de inhoud van dat attest moeilijk in overeenstemming te brengen is met de door verzoekende partij op het Commissariaat-generaal geschetste motieven. Gelet op het feit dat verzoekende partij de oorzaak van haar posttraumatische stress niet aannemelijk maakte, blijkt uit niets blijkt dat haar posttraumatische stress verband zou houden met de criteria van de vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming, zo werd toen geoordeeld.

4.3.5. Verzoekende partij gaat op de terechtzitting niet in op de grond in de beschikking van 15 juli 2019 waar met betrekking tot de veiligheidssituatie in Libanon wordt opgemerkt dat *“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.”*

4.3.6. Verzoekende partij kaart weliswaar hindernissen aan met betrekking tot haar terugkeer naar Libanon, doch ze maakt niet concreet aannemelijk dat zij omwille van het verlies van haar Palestijns-Libanese identiteitsdocumenten niet meer terug zou kunnen keren naar en toegang zou kunnen verkrijgen tot het Libanese grondgebied.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit het tegendeel mag blijken. Zij toont ook niet aan de nodige stappen te hebben ondernomen bij de Libanese ambassade in Brussel, noch wordt er aangetoond dat de Libanese ambassade haar medewerking zou geweigerd hebben.

Het door verzoekende partij bij haar aanvullende nota gevoegde document van het Libanese ministerie van binnenlandse zaken en gemeenten van 12 juli 2019, waarin wordt gesteld dat verzoekende partij persoonlijk aanwezig dient te zijn om bepaalde administratieve acties zoals de legalisatie van haar documenten te kunnen stellen, wijzigt niets aan de voorgaande vaststellingen. Daarnaast betreft het document geen origineel, doch slechts een fotokopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoekende partij, die blijkens het door haar neergelegde bewijs ervan op 28 mei 2019 bij de politie van Roeselare aangifte deed van het verlies van haar in Libanon verkregen vluchtelingenkaart voor Palestijnse vluchtelingen, toont bovendien ook niet aan dat zij zich, al dan niet met voormelde brief van de Libanese autoriteiten op zak, hier in België tot de Libanese ambassade heeft gewend.

Verzoekende partij, die reeds meer dan 6 jaar in België verblijft en naast haar procedures verzoek om internationale bescherming ook vergeefs een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend in een poging om een verblijfsstatus in België te bemachtigen, toont niet aan dat zij, die in het verleden reeds meermaals een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten werd afgegeven, tijdens haar jarenlange verblijf in België ooit, laat staan recent nog na het verlies van haar identiteitsdocumenten, contact heeft opgenomen met de Libanese vertegenwoordiging in België.

In het kader van haar aanvraag 9bis die onontvankelijk werd verklaard, werd bij 's Raads arrest nr. 192 662 van 28 september 2017, net als eerder al in het arrest nr. 157 575 van 2 december 2015 in het kader van verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming, reeds uitdrukkelijk en meermaals gewezen op het feit dat blijkens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bij UNRWA geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon. Blijkens die informatie verleent de Libanese ambassade in Brussel zijn medewerking hieraan. Uit niets blijkt dus echter en verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij ooit de nodige stappen heeft ondernomen om bij de Libanese ambassade te achterhalen of zij nog toegang heeft tot en een verblijfsrecht heeft in Libanon of niet. Bij voormeld arrest nr. 192 662 van 28 september 2017 werd er dienaangaande tevens op gewezen dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat haar echtgenote en kinderen nog in Libanon verblijven en dat hieruit aldus blijkt dat verzoekende partij nog banden heeft met Libanon.

Dat de Libanese autoriteiten/ambassade haar geen documenten kan afleveren, zoals verzoekende partij voorhoudt, wordt niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS